

[Korsgaard.]

Timer — som det i Almindelighed kun vil dreje sig om — mere eller mindre undervejs, er der vel ingen, der for Alvor vil mene. Nej, det, der er det afgørende, er Landsdelenes Forbindelse med hinanden, og derpaa maa der naturligvis lægges ikke ringe Vægt.

Naar man i den Forbindelse vil sammenstille det at forbinde Lolland-Falster med Sjælland med det at forbinde Jylland med Fyn gennem Lille Bælts Broen, det andet store Broprojekt, vi har faaet, og hvor igennem man bringer de Dele af Jylland, som har Forbindelse med København med Jernbane, en halv Time nærmere København, synes jeg, der er en kolossal Forskel paa de to Ting. Jylland er nu en Gang mange, mange Gange større end Lolland-Falster (*Drachmann: Naal*) — ja, det tror jeg dog ikke, ret mange vil bestride — og naar man saa betænker det Antal Millioner, hvorom det drejer sig for at faa disse Arbejder udført — for Storstrømsbroen og for Lille Bælts Broen er det næsten det samme Beløb —, tror jeg, man maa erkende, at en Sammenligning mellem de to Ting er urimelig. Jeg er meget glad over, at vi er gaaet med til Lille Bælts Broen, jeg er selv gaaet med dertil og har paa ingen Maade fortrudt det, men jeg synes, der kunde være en vis Grund til at bede om, at man blev færdig med det Arbejde, før vi giver os i Lag med andre, meget store Broarbejder, ogsaa for at se, om de Beregninger baade i den ene og den anden Retning, som man har anstillet med Hensyn til Lille Bælts Broen, holder Stik. Der kan neppe være Tvivl om, at den daarlige Kurs, vor Krone har i Øjeblikket i Forhold til den tyske Mark, vil betyde, at i hvert Fald Entreprenørerne vil mene, at der kan tilkomme dem større Betaling end den, de i Øjeblikket under normale Forhold skulde have. Hvor meget det her kan komme til at dreje sig om, skal jeg ganske lade staa hen. Men hvad der heller ikke er uden Interesse, er, at det har vist sig, at den Antagelse, at Lille Bælts Undergrund var stenfri, ikke er rigtig, man maa ved Lille Bælts-Arbejderne anvende Dykerekere, forhaabentlig kan man vedblive at klare sig med at gaa ned gennem de Rør, man nu arbejder med, man at man her er inde i Forhold, som der i hvert Fald ikke var regnet med, da man vedtog at anlægge Broen, er givet. Ogsaa dette kan være Anledning til at se Tiden lidt an og se paa, hvad der kommer ud af Arbejderne dernede.

Fornuftigvis haaber jeg, at Lille Bælts Broen maa kunne staa færdig til den fastsatte Tid, men hvor det drejer sig om saa store Arbejder som dem, her er Tale om, maa man altid være nogen Ængstelse for, at det ikke sker.

Som sagt, Overfarten til Lolland-Falster, Storstrømsbroen, vil koste nogenlunde det samme som Lille Bælts Broen. Heroverfor kan man sige, at Oddesund-Broen, det er kun 6 Mill. Kr., og man vil naturligt kunne opstille det Spørgsmaal, hvilken af Broerne man vilde foretrække, hvis man nu endelig skulde forpligte sig til at gaa med til det ene eller andet Projekt — jeg forstod paa Ministeren, at enten skal man tage begge Dele eller ingen af Delene, men det kan jo kun være Ministerens Mening.

Bliver jeg stillet overfor Spørgsmaalet, hvilken af de to Broer jeg da vil foretrække, ja, saa maa jeg sige, at det ved jeg ikke rigtigt. Thy er jo, det kan man ikke benægte, igen meget mindre end Lolland-Falster, og helt se bort fra, at Forbindelsen over Lolland-Falster har en vis udenlandsk Interesse, vil jeg naturligvis heller ikke, saa alt taget i Betragtning bliver Forskellen ikke saa overordentlig stor; men jeg tror alligevel, fordi jeg meget bedre kan overse, hvad et Beløb paa 6 Mill. Kr. vil sige, end hvad et Beløb paa 33 Millioner vil sige, at jeg vilde foretrække, at man fik Oddesund-Broen fremfor den anden.

Naar man nu taler om disse mange Millioner, saa kan det naturligvis ikke være andet end, at det beskæftigelsesmæssigt maa interessere en i høj Grad at vide, hvor mange af disse Penge der forbliver her i Landet, for det kan jo ikke nægtes, at jo flere af dem, der forbliver her i Landet, jo mindre Betænelighed maa man være ved at give dem ud; men saa vidt jeg ved, er det ikke oplyst med Tal, og jeg henstiller til den højtærede Minister at oplyse, saafremt det kan oplyses, hvorledes Forholdet pengemæssigt set nogenlunde vil blive mellem det, der skal købes udefra, og det, vi selv kan præstere.

Der er opstillet en Beregning over, hvad Statsbanerne skal betale, og hvad der paa anden Maade skal betales. Jeg maa sige, at som Rigsdagsmand interesserer det mig ikke en Bønne, denne Fordeling! Det er i Øjeblikket det danske Samfund, der skal betale det. Om vi saa lægger det over paa Vejmillionerne, som naturligvis ogsaa skal præsteres af nogle, eller vi lægger Udgifterne over til en anden Kasse — det har for mig ingen større Interesse. Problemet er for mig,